

Sygn. akt XVII AmT 6 /17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa (...) spółka jawna w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 17 sierpnia 2012 r. (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) spółka jawna w K. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 1 440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmT 6/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 17 sierpnia 2012 roku znak (...)na podstawie art. 210 ust. 1 i art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. nr 171, poz. 1800 z późn. zm. – dalej: Pt) oraz na podstawie art. 104 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego nałożył na Przedsiębiorstwo (...) T. R., K. M. sp. j. w K. (Przedsiębiorca, Spółka, powód) karę pieniężną w wysokości 2 000 zł z tytułu niewypełnienia określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca, danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Przedsiębiorstwo (...) sp. j. w K. w złożonym odwołaniu zaskarżyło decyzję Prezesa UKE, zarzucając jej naruszenie:

1) art. 209 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 2 Pt poprzez przyjęcie, że Przedsiębiorstwo (...) nie spełniło obowiązku polegającego na przedłożeniu Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej w terminie do dnia 31 marca danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych,

2) art. 210 ust. 1 Pt poprzez nałożenie na Przedsiębiorstwo (...) zbyt wysokiej kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 2 Pt,

3) art. 210 ust. 2 Pt poprzez niewłaściwą ocenę przesłanek będących podstawą ustalenia wysokości kary pieniężnej.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji ewentualnie, a w przypadku stwierdzenia braku podstaw do uchylenia, o jej zmianę w części dotyczącej wysokości nałożonej kary pieniężnej, polegającą na jej zmniejszeniu odpowiednio do przesłanek stanowiących podstawę jej ustalenia.

W uzasadnieniu odwołania Przedsiębiorca wskazał, że Prezes UKE nałożył na niego karę pieniężną za nieprzedłożenie w terminie ustawowym danych za rok 2010. Powód powołał się na treść art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt i wskazał, że zgodnie z tym przepisem karze podlega jedynie podmiot, który udzielił informacji niepełnych, nieprawdziwych lub złożył dokumenty zawierające takie niepełne lub nieprawdziwe informacje. Na tej podstawie powód stwierdził, że art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt nie obejmuje zarzucanego mu czyn i nałożenie na niego kary pieniężnej było niezgodne z obowiązującymi przepisami. Zdaniem powoda Prezes UKE, uzasadniając w decyzji nałożenie kary pieniężnej zastosowaniem wykładni logicznej rozszerzył hipotezę art. 209 ust.1 pkt 1 Pt w sposób niezgodny z zasadami obowiązującymi w przypadku norm o charakterze karnym. Powód wskazał, że jeżeli wykładnia rozszerzająca prowadzi do rozszerzenia odpowiedzialności karnej, jej stosowanie jest niedopuszczalne.

Ponadto podniósł, że w dniu 24 stycznia 2011 r. wysłał listem poleconym do Departamentu Spraw Obronnych w W. informacje, o których mowa w art. 180 g ust. 1 Pt oraz sprawozdanie za rok 2010. Powód przyznał, że sprawozdanie za rok 2010 powinno być przesłane do Departamentu Analiz Rynku Telekomunikacyjnego, lecz na skutek pomyłki niedoświadczonego pracownika obydwa dokumenty zostało wysłane łącznie do Departamentu Spraw Obronnych. Zdaniem powoda, mimo omyłkowego wysłania sprawozdania na niewłaściwy adres nie można uznać, że wynikający z art. 7 ust. 2 Pt obowiązek nie został wykonany. Powód wskazał, że zgodnie z art. 65 k.p.a. w przypadku złożenia pisma do niewłaściwego organu administracji publicznej, organ ten niezwłocznie przekazuje je do organu właściwego i zawiadamia o tym podmiot wnoszący pismo. Z powyższego wynika, że mimo niewłaściwego oznaczenia adresata sprawozdanie powoda powinno być przekazane do właściwego organu. Powód zaznaczył, że zaistniałe zaniedbanie miało miejsce pierwszy raz.

Zarzucił, że Prezes UKE dokonał błędnej oceny dyrektyw wymiaru kary i ustalił wysokość nałożonej kary pieniężnej z naruszeniem przepisów Prawa telekomunikacyjnego bez uwzględnienia istniejącego w sprawie stanu faktycznego. Przedsiębiorca podkreślił, że zasadniczym przedmiotem prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jest wynajem lokali. Jego działalność telekomunikacyjna sprowadza do udostępniania dostępu do sieci internetowej najemcom należących do niego lokali znajdujących się w siedzibie spółki. Powód nie świadczy żadnych innych usług telekomunikacyjnych, a dostęp do sieci nabywa od innego operatora telekomunikacyjnego. Przedsiębiorca podał, że w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji osiągnął przychód w wysokości (...)zł. W ramach tej kwoty wysokość przychodu z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej wynosiła jedynie(...)zł co stanowiło (...)% całego osiągniętego w 2011 r. przychodu. Powód zauważył, że gdyby wysokość możliwej do nałożenia kary pieniężnej była ustalana na podstawie przychodu z działalności telekomunikacyjnej, nałożona na niego kara pieniężna wynosiłaby maksymalnie 180 zł. Zdaniem powoda Prezes UKE powinien uwzględnić tę okoliczność przy ustalaniu wysokości nałożonej decyzją kary.

Powołując się na określone w ustawie dyrektywy wymiaru kary powód wskazał, że przy ocenie zakresu naruszenia należało uwzględnić, iż sprawozdanie finansowe zostało złożone w terminie i jedynie na skutek pomyłki trafiło do niewłaściwego odbiorcy. W kwestii dotychczasowej działalności przedsiębiorcy należało uwzględnić, że naruszenie miało miejsce po raz pierwszy. Odnośnie posiadanych możliwości finansowych powód podkreślił, że prowadzi działalność telekomunikacyjną w niewielkim zakresie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes UKE wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem nakładu pracy radcy prawnego oraz charakteru i stopnia zawilości sprawy.

Odnosząc się do podniesionych w odwołaniu zarzutów Prezes UKE wskazał, że na podstawie art. 7 ust. 2 Pt powód obowiązany był do złożenia w terminie do 31 marca 2011 r. określonych w tym przepisie informacji. Natomiast zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt przedsiębiorca, który wykona ten obowiązek w sposób nieprawidłowy, podlega karze pieniężnej. Prezes UKE wskazał, że mimo, iż powołany przepis nie penalizuje zachowania przedsiębiorców polegającego na całkowitym niewykonaniu obowiązku przewidzianego w art. 7 ust. 2 Pt, należy założyć, że wola racjonalnego ustawodawcy było nałożenie kary na przedsiębiorcę, który nie wykonał obowiązku złożenia dokumentów dotyczących prowadzonej działalności telekomunikacyjnej. Zdaniem pozwanego jeśli karze podlega ten, kto wykonuje obowiązek nieprawidłowo, to tym bardziej możliwe jest nałożenie kary na podmiot, który nie wykonał obowiązku.

Pozwany podniósł, że wbrew twierdzeniu powoda o błędnym złożeniu dokumentów do innego Departamentu złożony został tylko jeden dokument. W związku z tym uznać należało, iż powód nie wykonał w terminie ustawowym przewidzianego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku.

Prezes UKE nie zgodził się również z zarzutami powoda dotyczącymi nałożenia decyzją zbyt wysokiej kary pieniężnej i niewłaściwej oceny przesłanek stanowiących podstawę do ustalenia wysokości kary pieniężnej. Powołując się na stanowisko doktryny pozwany wskazał, że kary pieniężne nakładane są niezależnie od winy. Oświadczył, że przy określaniu wysokości kary uwzględnił określone w art. 210 ust. 2 Pt dyrektywy wymiaru kary. Zaznaczył, że kara powinna spełniać funkcję represyjną, represyjną i dyscyplinarną. Obniżenie wysokości kary pozwane ocenił, jako niezasadne, ponieważ uniemożliwi spełnienie ustawowych funkcji kary.

W piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2013 r. powód ponownie przedstawił argumentację zaprezentowaną w odwołaniu, podtrzymał żądania odwołania i swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) sp.j. w K. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), wpisanym do prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod nr (...).

Pismem z 22 grudnia 2011 r. Prezes UKE zawiadomił spółkę (...) sp. j. w K. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt. Spółka została również zobowiązana do zajęcia stanowiska w sprawie i przedłożenia informacji dotyczących przychodu osiągniętego w 2010 roku (dowód: pismo Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nr (...) z dnia 22 grudnia 2011 roku, k. nr 1 akt adm.).

W odpowiedzi na ww. wezwanie Przedsiębiorca w piśmie z dnia 2 stycznia 2012 r., skierowanym do Departamentu Analiz Rynku Telekomunikacyjnego poinformował, że na skutek przeoczenia pracownika sprawozdanie za 2010 rok zostało przesłane do Urzędu Komunikacji Elektronicznej w dniu 24 stycznia 2011 r. w jednej kopercie wraz z informacją, o której mowa w art. 180 g ust. 1 Pt do Departamentu Spraw Obronnych. Tytułem dowodu Spółka złożyła potwierdzenie nadania listu poleconego z dnia 24 stycznia 2011 r. (dowód: pismo powoda z dnia 2 stycznia 2012 roku wraz załącznikami, k. 3 – 16 akt adm.).

W piśmie z dnia 17 stycznia 2012 r. Departament Analiz Rynku Telekomunikacyjnego poinformował, że w przesyłce skierowanej do Departamentu Spraw Obronnych znajdował się jedynie formularz zawierający informację związaną z art. 180 g Pt. Przeprowadzona weryfikacja nie pozwoliła na jednoznaczne potwierdzenie, że w kopercie znajdowały się również inne dokumenty. (dowód: pismo z dnia 17 stycznia 2012 r., k. 17makt adm.).

Z pisma Przedsiębiorcy z dnia 23 stycznia 2012 r. wynika, że głównym przedmiotem działalności (...) sp.j. jest wynajem lokali. Działalność telekomunikacyjna powoda polega na odsprzedawaniu dostępu do Internetu firmom wynajmującym lokale w budynku, który jest siedzibą Spółki. Łączna wysokość przychodu uzyskanego przez powoda w

2010 roku z prowadzonej działalności gospodarczej wynosiła (...) zł. W tym, ze sprzedaży usług telekomunikacyjnych powód osiągnął przychód w wysokości (...)zł. (dowód: pismo powoda z 23 stycznia 2012 r., k. 21 akt adm. z zał.).

W roku 2011 z prowadzonej działalności gospodarczej Przedsiębiorca osiągnął łączny przychód w wysokości (...)zł. W tym przychód uzyskany z działalności telekomunikacyjnej wynosił (...)zł. (dowód: pismo powoda z 17 stycznia 2012 r., k. 103 akt adm. z zał.).

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt (...) sp. j. w K., jako przedsiębiorca telekomunikacyjny zobowiązana była do przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca 2011 roku danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok obrotowy 2010. W ocenie Sądu, z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że w 2011 roku powód w sposób prawidłowy spełnił ciężący na nim, wymieniony wyżej obowiązek. Na podstawie przedstawionego przez Przedsiębiorcę dowodu nie można w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić, że w przesyłce wysłanej w dniu 24 stycznia 2011 r. do Departamentu Spraw Obronnych UKE znajdowały się również dokumenty zawierające informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2 Pt. Bezsporne w sprawie jest, że dokumenty te nie wpłynęły w 2011 roku do właściwego Departamentu Analiz Rynku Telekomunikacyjnego UKE.

Zgodnie art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, podlega karze pieniężnej.

W dotyczącym niniejszej sprawy wyroku z dnia 10 sierpnia 2016 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że na mocy wykładni przyjętej w uchwale S.N. z dnia 21 stycznia 2016 r., III SZP 4/15 (OSNP 2016 nr 8, poz. 110) art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w brzmieniu od 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r., z uwagi na rażącą sprzeczność wyniku wykładni językowej z założeniem racjonalnego ustawodawcy, mógł stanowić podstawę do nałożenia na powoda kary pieniężnej z tytułu niewypełnienia obowiązku udzielenia informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą Prawo telekomunikacyjne. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że Prawo telekomunikacyjne, w brzmieniu na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie zawierało przepisu pozwalającego Prezesowi UKE na odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Na podstawie dokonanych ustaleń i przy uwzględnieniu stanowiska Sądu Najwyższego, mającego w sprawie charakter prejudycjalny, podnoszony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 209 ust. 1 Pt w zw. z art. 7 ust. 2 Pt przez przyjęcie, że (...) sp. j. w K. nie spełniła obowiązku przedłożenia w terminie ustawowym danych dotyczących wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz nałożenie na powoda kary pieniężnej niezgodnie z obowiązującymi przepisami, przez zastosowanie niewłaściwej, rozszerzającej logicznej wykładni prawa, wobec braku w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt podstawy prawnej do jej nałożenia w przypadku nieprzedłożenia danych w terminie do 31 marca 2011 roku, nie zasługiwał na uwzględnienie. Przy ocenie zarzutu powoda dotyczącego braku możliwości przyjęcia przy wydawaniu decyzji rozszerzającej interpretacji art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt należało uwzględnić, że trafność wniosków wynikających z logicznej wykładni art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, znajduje pełne potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt II GSK 851/11.

W świetle okoliczności sprawy Prezes UKE był więc uprawniony do nałożenia na (...) sp. j. w K. kary pieniężnej w wysokości określonej w art. 210 ust. 1 Pt.

Oceny pozostałych zarzutów odwołania, dotyczących nałożenia na powoda zbyt wysokiej kary pieniężnej w wyniku niewłaściwej oceny przesłanek będących podstawą ustalenia wysokości kary, z uwagi na ich przedmiot należało dokonać łącznie. W dotyczącym sprawy wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że rozstrzygając o proporcjonalności wymierzonej decyzją kary uwzględnia się przede wszystkim realizację funkcji kary w danych okolicznościach faktycznych. Kryterium przychodu uzyskiwanego z tytułu działalności sankcjonowanej karą nie ma decydującego

(rozstrzygającego) znaczenia dla wyników takiej oceny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 stycznia 2015 r., VI ACa 472/14). Nie ma więc obowiązku odnoszenia górnej ustawowej granicy zagrożenia karą pieniężną do tak wyodrębnionej części przychodów przedsiębiorcy. W przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność wielobranżową kara pieniężna może konsumować, a nawet przewyższać przychody przedsiębiorcy z działalności, w związku z którą dopuścił się naruszenia.

Systematyczne przekazywanie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych danych objętych obowiązkiem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt ma na celu zapewnienie dostarczania Prezesowi UKE corocznie informacji o regulowanym przez niego rynku i działających na tym rynku przedsiębiorcach. Informacje te są niezbędnych do wydania opinii na temat sytuacji na rynku telekomunikacyjnym i podejmowania działań regulacyjnych, dotyczących m. in. kształtowania poziomu konkurencji poprzez wydawanie decyzji w sprawach przyznania koncesji na prowadzenie działalności telekomunikacyjnej. Prawidłowe spełnienie obowiązku sprawozdawczego ma więc istotne znaczenie dla samych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, działających na danym terenie. Może wpływać na rozmiar podaży usług oraz poziom konkurencji rynkowej, a przez to wysokość uzyskiwanych przez przedsiębiorców na danym terenie przychodów. Ma więc żywotne znaczenie dla prowadzonej przez przedsiębiorców działalności gospodarczej. Z tego względu terminowe i prawidłowe spełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 7 ust.2 Pt ma istotne znaczenie dla gospodarki narodowej. Umożliwia też Prezesowi UKE, który odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie rynku telekomunikacyjnego, właściwą realizację nałożonych na niego w ustawie celów i obowiązków.

Mając na uwadze określone w art. 210 ust. 2 Pt ustawowe kryteria kary, wskazać należało, że z punktu widzenia regulacji rynku telekomunikacyjnego zakres naruszenia, którego dopuścił się powodowy przedsiębiorca, był istotny. Podkreślenia wymaga, że jak wynika z powołanego w odpowiedzi na odwołanie poglądu doktryny, nałożenie kary pieniężnej jest niezależne od winy przedsiębiorcy. Na ocenę zakresu naruszenia ma wpływ stwierdzony poziom nieprawidłowości, wad organizacyjnych, kompetencyjnych lub proceduralnych, sposób sprawowania nadzoru nad tymi działaniami, które spowodowały naruszenie (St. Piątek, Prawo telekomunikacyjne – Komentarz s. 1152). W tym kontekście okoliczność, że do niewykonania w sposób prawidłowy obowiązku sprawozdawczego doszło na skutek omyłki niedoświadczonego pracownika nie może być uznana za okoliczność łagodząca, mająca wpływ na obniżenie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt za podstawę wysokości kary pieniężnej przyjmuje się cały przychód przedsiębiorcy w poprzedzającym roku kalendarzowym. W ustawie brak podstaw do przyjęcia, że w przypadku działalności wielobranżowej za podstawę należy przyjmować przychód z działalności związanej z dokonaniem naruszenia.

Przychód uzyskany przez powoda w roku 2011 wynosił (...)zł. Nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna w wysokości 2 000 zł stanowi zaledwie (...) całkowitego przychodu osiągniętego przez powoda w 2011 r. Ustalenie wysokości kary pieniężnej na tym poziomie świadczy o uwzględnieniu przez Prezesa UKE okoliczności, iż w dotychczasowej działalności przedsiębiorca nie dopuścił się żadnego naruszenia obowiązków ustawowych. Wysokość kary jest proporcjonalna do stwierdzonego naruszenia, a jednocześnie nie przekracza dopuszczalnego w ustawie maksymalnego poziomu 3% całkowitego przychodu powoda, czyli kwoty (...)zł. Nałożona kara nie osiąga również 3% wysokości możliwej do nałożenia kary maksymalnej. Nie stanowi też zagrożenia dla możliwości finansowych powoda. Jednocześnie wysokość kary umożliwia realizację ustawowych funkcji kary pieniężnej. W szczególności istotne jest, aby treść zaskarżonej decyzji i wysokość nałożonej nią kary pieniężnej spełniały prewencyjną i wychowawczą funkcję kary, oraz stanowiły znaczący sygnał dla powoda i pozostałych uczestników rynku co do sposobu oceny przez Prezesa UKE naruszenia obowiązku określonego w art. 7 ust. 2 Pt.

Zdaniem Sądu wymiar nałożonej decyzją kary pieniężnej nie wykracza ponad granicę niezbędną do realizacji jej funkcji ustawowych.

Podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia art. 210 ust. 1 i ust. 2 Pt nie zasługiwały na uwzględnienie i nie dawały podstaw do uchylecia zaskarżonej decyzji. Okoliczności sprawy nie uzasadniały też obniżenia nałożonej

decyzją kary pieniężnej. W odwołaniu powód nie określił poziomu jego zdaniem, nałożona decyzją kara powinna zostać obniżona. Z tego względu przy rozpoznawaniu odwołania Sąd nie miał możliwości oceny, czy kara w wysokości aprobowanej przez powoda była adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddali odwołanie powoda jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu przy uwzględnieniu szczególnego nakładu pracy pełnomocnika wynikającego z przebiegu postępowania.

SSO Witold Rękosiewicz.